

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 63.

Stockholm den 24 Julii 1782.

Sur la mort de Notre Auguste Reine
LOUISE ULRIQUE *)

*C'en est donc fait, Hélas! notre Mere n'est plus,
Par ses droits Sacrés, la juste Providence
Ne nous a laissé, que la resouvenance
De Ses rares talents, Ses bienfaits, Ses vertus,
Et pour venger Sa mort, nous n'avons d'autres armes
Qu'un Millier des sanglots, et des ruisseaux des larmes.
Heur-ux! de pouvoir par ce triste moijen
De nos cœurs ulcerez adoucir le venin.*

*Reine! qui autrefois faisois l'admiration
De l'Univers entier, et des cœurs les delices,
C'est toujours après Ta mort, qu'on Te rendra justice,
Et la Posterité T'en fera caution:
Mais, la licence seule encourira des peines,
Pour av ir troublé les jours de notre Reine,
Lorsque Son souvenir si auguste et precieux
Demeurera gravé dans des cœurs vertueux.*

*GUSTAVE! en Ta douleur, souffrez des compagnons
Tu pleurs à juste titre une Mere chérie,
Eh! l'etoit Elle moins de toute la Patrie?
Mais de Ton cœur, toujours genereux, tendre, bon,*

Mo-

*) Jafändt.

*Moderez les transports, qui pourroient Te nuire
Et changer notre mal ainsi de pis en pire
Grand Roi! de grace enfin; daigne Te rappeler
A quel point Tes sujets sur Toi osent compter.*

Reflexioner, *)

Det är icke de andeligen hungrige, utan de andeligen måtte som om Vördagarne äro de snålaste efter Dagligt Utlehanda.

Hwad är det, som Skrymtaren sorgfälligast iagttager? Den utvärtas Gudstjensten. Hwad är det, som han sorgfälligast undflyr? Offenteliga nöjen och lustbarheter. Hwarjödre gör han det? Därjödre, at han därigenom lättast vinner sit ändamål: at passera för Gudfruktig med minsta besvär och försakelse.

Hwad är det, som en sann Christen sorgfälligast iagttager? Lydnad för Guds Bud. Hwarjödre gör han det? Därjödre, at han älskar både Gud och människor. Hwad är det, som han sorgfälligast undflyr? Skrymteri. Hwarjödre gör han det? Därjödre, at han älskar och fruktas Gud mer än människor.

Skrymtaren försakar endast werlden; men han låtsas så bara, eller inbillar han sig det. En Christen försakar icke allenast werlden, utan förnämligast sig sjelf, och bögge på rätt sätt. Den förra håller sig wid skalét, den sednare wid kärnan.

Hwad är driffjädern til en Christens gärningar? Kärleken til Gud och Nästas. Hwad är driffjädern til Skrymtarens gärningar? Kärleken til sig sjelf.

En Christen tjänar andra så långt han kan. Skrymtaren will, at andra skola tjena honom längre än de kunna. Den förra belönas ofta med otack, kallsinthet, hat och föragt, men måst af Skrymtaren, antingen då dennes skrymteri blottas och bestraffas, eller då dess sällsamma nycker och obilliga prétentioner icke kunna tilfredsställas och willfaras.

Hwad är det, som Characteriserar en Christen? Uprigtighet och red-

*) Insändt.

redlighet emot Gud och människor. Hvad är det, som characteriserar Skrymtaren? Falskhet och förställning emot Gud och människor.

Skrymtaren bär under Fära=Pålsen en Räf=Swants, för att därmed seya igen spåren efter sig. En Christen behöfver det icke, ty han går inga smyg=vägar.

Hvaruppå igenkännes Skrymtaren? Däruppå, att han sjelf säger sig vara den största syndare, men tål aldrig att någon annan säger honom det.

Hvaruppå igenkännes en Christen? Uppå hans hjertas uprigtighet och hans affigters renhet; men dem känner ingen annan, än Gud och han sjelf.

Man kan därför med säkerhet ofta weta, hwem som är Skrymtare. Man kan aldrig med fullkomlig wisshet weta, hwem som är rätt Christen.

Somliga äro Skrymtare par malice, somliga par bêtise. De förre äro de sednares Afgudar och Modeller: De sednare äro de förres tilbjudare och Apor. Bägge sîla mygg och swälja kameler.

Fordom såldes synda=förlåtelsen offenteligen för Constanta penningar — Mätte den allrig hemligen köpas för presenter och careser! — — —

I Hezechiels tid höllo Prästerne til godo en näfwa bjugg och en beta bröd — Hvad den Tidens Andelige woro modesta! — — —

Hwilken billigar dessa Reflexioner? En uplyst och förnuftig Christen. Hwilken sîder sig uppå dem? En blind och arg Skrymtare.

Odödligheten.

Strödda Tanckar. *)

Ofra är en skjålm och en ärlig mann, en Wäldswärckare och en hjälte lika odödliga.

Hwad

*) Inskändt.

Hvad är oddligheten? — at et wärdigt namn lefwer i owär-
diga munnar.

* * *
Ätrån efter en oddlig åra har gjort världen mera skada än
gagn och varit ordsaken til många illgjärningar.

* * *
Man har berömt Alexanders rån, mord, och årelystnad. Det-
ta beröm har gjort många dårar.

* * *
Til at göra godt, drifwes man af wärdigare motiver än åran.

* * *
Huru många Smickrare hafwa icke stått sina afgudar uti odd-
lighetens tempel? Tiden har kräfsat dessa på så lös grund upresta
årestoder.

* * *
Chronologien och Historien kunna länge förwara et namn och
en händelse, men då det största lappri antecknas i tidens bok; hwem
wålar minnas det efter tusende år?

* * *
Augustus lefwer ännu; men hans namn har icke kunnat ur min-
nesböckerne utplåna hans fel.

N:o 64 utkommer den 26 Julii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Bålsignade Tryck = Friheten.

Andra Skåcken,

N:o 64.

Stockholm den 26 Julii 1782.

Det dygdiga Barnet *)

En fattig handtvärkare på Landet (wist intet i Sverige) hade 6 små Barn och war i et dag-ligit bekymmer om födan til dem — Til all olycka blef det et hårdt år, och brödet såldes ganska dyrt: wackadt alt flöp och arbete war det honom omöjligt at förtjena så mycket som wore nödöfverligt at stilla sina små barns hunger, han war i en ångslan som ej står at beskrifwa. En dag samlar han sitt lilla hushåld och med tårar i ögonen talskar dem "mina barn! brödet har wärlöwit så dyrt at jag ej förnår köpa så mycket som förslår, Ni se det — Det här brödet jag har i hand kostar hela mitt dagsarbete, Ni fän då lof Barn! at njä er med en liten bit hwardera som åtminstone kan upphålla lifwet ehuru den ej kan stilla hungern." Den fattiga Fadren kunde ej säga mera, med hopknäpta händer såg han up at himmeln och gret, hans barn gret oöfwen, och talte för sig sjelfwa "Min Gud! hjelp oss fattiga små, för alt hjelp war far och lätt honom ej dö ifrån oss."

Fadren delte då sitt bröd i 7 lika delar, en behölte han för sig och de 6 öfriga gaf han til sina barn. Men den äldsta af dem wille ej taga sitt "jag örefar intet äta min far sade han, jag är så sjuk, at sjelf wä min del eller ge den til mina syston. Hvad felas dig då min Gode? sade Fadren bedröfwad, lyssande honom på sitt "knä" — jag är så sjuk och jag will gå och lägga mig. Han bars i sängen, och andra dagen uppsökte Hantwärfkaren en Doctor som ej

bod

*) Insändt.

bodde långt derifrån, den han bad för medsmäkan och Christlighet besöka och hjälpa sin Son som så hastigt tillsjuknat.

Läkaren som var en Människjowen, gick då allena dit, (så wida Fadren skulle på Herregålden och arbeta) ehuru han war öfwerlygad at Medicamenterna ej skulle betalas, han stiger fram til sjukfången, känner på pulsen och blir surprenerad at ej finna minsta tecken till någon Feber, men då han fann honom matt, föreskref han honom en kraft soppa. „Ordonnera mig ingen ting klåra Herre sade Sofen; jag ärnar aldrig nyttja det.

Doct. Will du intet bruka något och hwarföre det?

Sof. Begjår intet weta ordsaken, jag kan ej säga den.

Doct. Och hwem kan hindra dig mitt barn? du tycks wid dina år wara nog entwis.

Sof. Uck! jag försäkrar er, at det är twårtom.

Doct. Lika mycket! jag will intet twinga dig, men jag skall gå till din Far, och han lär wäl säga mig ordsaken.

Sof. Jag ber för alt i världen at min Far ej får höra det minsta deraf.

Doct. Du är aldeles obegriplig, men huru det går, så måste din Far få weta det, efter du ej will uppenbara sanningen för mig.

Sof. Min Gud! — hwad ni är hård! jag skall förr bekänna alt, men wi måste wara allena, lått mina Syston först gå ut.

Doctorn bad dem då gå ut, och straxt talte den så kallade Patientten, „i en så swår tid som denna, så hinner min Far knapt at förtjena sig en brödkaka den han skall bryta åt sina barn, wi kunna endast få en liten beta, och han behåller så godt som intet för sig sjelf, det gör mig ondt at se mina yngre syston hungra, jag är den äldsta och jag förmår bättre än de at tåla detta ödet, jag har beslutit at intet äta, blott dersföre at de skulle få min del och således har jag gjort mig sjuk på det ingen skulle märcka råttas ordsaken, och jag ber er Herr Doctor! at min Far ej får weta deraf.

Läkaren rörd frågade „men är du då intet hungrig min lilla wån?

Sof. Utan twiswel, men det är ändå aldrig så swårt som at se dem lida.

Doct. Ja, men du döer, om du intet äter.

Sof.

Gos. Jag förstår det nog, men jag döer med glädje, min Far har då en mindre at föda och så snart jag kommer til Gud i himmelen, skal jag be honom at Han försörjer min fattiga Far och syston.

Den wåltäncka och hederliga Doctorn blef här utom sig af ömhet och förundran at höra et barn af et så stort och ädelt tänkesätt — han tog det i sina armar, kramade det emot sitt bröst — nej bästa Wån! sade han, du skall intet dö, Gud som är allas vår Far drar nog omsorg både om dig och dina Syston, tacka Honom som fördt mig hit — jag kommer snart igen, han skyndade sig hem, och kom straxt tilbakars med sin dräng som bar en hop matwaror med sig, och lätt sin hungriga Patient tillika med des syston sätta sig wid bordet och äta sig mätta. Det war et det wackraste Skådspelet för vår Medicus at se de unga och oskyldiga barnens frögd, han förklarade då at han skulle hådanester förese denna Familien med sina behof, och han höll ord, han skickade dageligen til dem, til des det blef bekant då andra Christeliga mennisko-wänner som woro förmyndna (jag repeterar at det ej war i Sverige) gjorde det samma.

Knapt nog fecf egendoms Hern under hwilken handtwärkaren Tydde, weta Historien om denna dygdiga och olyckliga Familien, förän han gaf dem en tilträckelig pension at lefwa af, (nu begrips det nog at det ej war i Sverige) — Fadren hemkommen och utom sig af glädje föll på sina knän och tackade Gud som gifwit honom en så wärdig Son.

Strödda Tanckar *)

Jag wet är den dummas och högfärdigas devile, Jag wet intet är en narre, jag wet något är den wisas.

* * *

Wara wärdig lyckan, det är (åstwen med tiggarsåstwen) at wara lycklig.

* * *

*) Talskade.

En ung och wacker Kloster-Gröden är det förbudna äpplet i Paradiset som en Adam omsider pläcker.

Man supponerar aldrig medelmåttan hos Prinsar, antingen man talar om deras dygder eller fel, så öfwerdriftwas de.

Hwar och en hög eller låg, som orättwist will ruinera en annan, ruinerar sig sjelf på hwad sätt som helst.

Gemenligen synas små fel hos en stor Karl äfwen så litet som några goda egenskaper hos en narr.

Hwad wi hafwa förstått, hör oss ej mera til, hwad wi ännu ha i behåll, kan på tusende sätt mistas, det kan på liusa dagen bortdriftwas under den lagligaste præ-act, men det wi gifwit åt de fattiga, är en lumma som en gång skall ränta oss långt mera än Capitalet.

En förnuftig förættar aldrig et godt råd, han wet at den fattiga på pangar är ofta rit på wett.

Annonce.

Anonymen som inskickat sin Dröm på vers averteras härigenom, at jag önskade få behålla den tils längre fram, då i anseende til den Phantasien i sömnen som alltid war ett lyckskott, men i synnerhet den smak hwarmed den på flera ställen är tolkad, jag råknar för heder och förmån at införa den. På Financens sida så fixerar Allmänheten mitt wal, och nu mitt i Sommarn fins ingen Allmänhet adraminst för Poem: r som gå öfwer 3 Tum om de också woro gjorda af sjelfwa Apollo, och Corrigerade af Jupiter.

Utgifwo.

N:o 65 utkommer den 29 Julii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 65.

Stockholm den 29 Juli 1782.

Sotfsättning på det som skall refereras i Sisteme Social,
se N:o 53.

Sid. 128. I ett samhälle är ingen farligare än den mäktiga som ej lärt att förlåta, den som är oblidkelig hör ej till människor, utan till de elaka andar som plåga och förfölja — den ädla stältheten bär sätta oss öfver alla oförrätter då ofta en låg sáfånga förbjuder oss att hämnas dem — förnä i genom godhet och wälgjörningar sin owån att blifwa ens wån, bewisar en höghet som respecteras äfwen hos den otacksammaste, men det är ej andra än stora själars lott

Sid. 129. Höghmodet hos de Rådande, den barnsliga sáfången hos de Stora, den falska äran, hjälse för små saker som man håller för högmål, se där de förackeligaste ordsaker ofta til hela Nationens fördärf. — Ingen i världen har rättighet att blifwa ackad, så framt han ej i sin mån gör samhället nytta, all annan acktning är ej annat än narri och sáfånga.

Sid. 130. Hwar människja bär ändå wara nogräknad på den sanna hedern och sitt goda ryckte så att han kan winna likars högaacktning. Om det intet gåfwois små och krypande själar, wore det intet så många Tyranner, hwars brottsliga högfärd trampar människjos släktet.

Sid. 131. Under en elak Regering nyttjas inga andra än skälmar (Les mechants), godt och ärligt folck är dömd til tystnad, att sucka i mjugg, att försmäcka hyslolsa, på det mänsklighetens fiender måtte i fred och ro så agera.

Sid.

Sid. 136. Fasten orolig och rådd söker alltid at cachera sig —
ack! hwad de elaka ha tusende beswårligheter för at ej synas hwad
de äro.

Tre Rimmare *)

Moviz skulle bli Student
Han Uplala betrakta
Börja munla excellent
Grammatica Contracta
Dum och tjock
Hic hæc hoc
Han sig genast lärde
Hyrde sig en swarter råck
Kironii Si förtärde.

Dår satt han som Misanthrop
Men råder som en Wallmo,
Med sin ståncka emot sitt skåp
Och Conjungera Amo
Hur han drack
Olet stack
Kjärke hjärnan brydde
Moviz tog sitt picck och pack
Och Vårdoms sätet flydde.

Med en wredgad mine han tog
Båd Puffendorff och Grotius
Och dem digt i wäggen slog
Så bistet som Stegotius
Sjång Hurra
Skrek werda
Och åt Krögarn panta
Lexicon, Colloquia
Och Zophens varianta.

Tre

*) Ett gammalt Manuscript ibland Salig Magister Gåles Samlingar.

Tre Studenter — Certim tre
 Till Srockholm sig utstyra
 Stanna på tre Rimmare
 I Skrubbet Numra fyra
 Moviz stält
 I sin kolt
 Gatt sig där som Præses
 Drack så bält, så det var bält
 Och utgaf nya Theses.

Första Theses blef nu den
 Om med Moraliteten
 Enligt år för Bachi-Mån
 Ut ändra om dieten,
 Pro och Pro
 Contra jo
 Nej och ja nu ställa
 Moviz ropa Posito
 Och posito skrek alla.

Andra Theses blef den här
 Hwad skillnad sig besticker
 Mellan Ol pluraliter,
 Och en person som dricker,
 Ratio jo —
 Dubito
 Skrek en och Orera
 Moviz ropa habeo
 Och Kyparn slog i mera.

Tredje Theses skulle ges
 Men Præses damp af stolen
 Och en Opponent så hes
 Damp med i Capriolen
 Fredman kom
 Filehom

Med Malique och Flickor
Och de Lärda wände om
Som Åsnor och Korickor.

Samlare *)

Människjo-lynnet är underligt. Den ena samlar, den andra för-
står. Jag har ibland de sednare funnit dem, som slösa hälsa, pen-
gar, wålfärd, till och med sitt goda namn och ryckte. Ibland sam-
lare åter, har jag funnit några af en så underlig smak, at det för-
tjenar upmärcksamhet. Jag spar för denna gången mina reflexioner
men skickar er en förteckning på Collecteurer som på en gång samla
uti besynnerliga och nästan aldeles olika ämnen: e. g.

„Gamla Krukor, Urner och genealogier.

„Sigiller Wapen och tobaks stämpelar.

„Disputationer och tålg-knifwar.

Insecter, inlagda örter och likpredikningar.

Glas, boutejler, och gamla recepter.

Alla Sorter Klådedrägter, moder och Acta Publica.

Hushållsböcker och obetalta räkningar.

Gammalt mynt och nya skulder.

Inlagda ormar och bons mots.

Böcker, gewår och fredsfördrag.

Almanackor och Reglementer.

Antiquer, Kunstaswar och Instruktioner.

Ädla stenar och tobakspipor.

Alla Sorter hår och snusdosor.

Panegyriquer, gamla sagor, Galimathias och non sens.

Oppstoppade foglar och starrillar. Wätte hwilken samlare som
håldst aldrig likna påfågeln och blifwa af högfärd och inbillningar
oppstoppad!

Continuation e. a. g.

*) Insändt.

N:o 66 utkommer den 31 Julii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 66.

Stockholm den 31 Julii 1782.

Dröm. *)

Under bekymmersam omtänka, huru min lilla Son skulle rätteligen blifwa upfostrad, för at blifwa en wärdig Medborgare, om han lefwer, föll jag härom natten uti en djup sömn, och förefom min wakande inbillning följande besynnerliga dröm, den jag om morgonen skjälligen redigt kunde påminna mig. Jag tyckte mig wara i Ninive och höra en intagande Musique på långt afstånd, jag sökte komma närmare, men möter i det samma min afledna Farfar, som både lefwat och dödt i Asien, hwilken helt afswarsamt frågade: hwad löper du efter? will du ock deltaga i dårarnes galenskap? se, rätt nu ramlar det öfwerända. Hwad är det? frågade jag; Gubben pekade med fingret och sade, se där, då jag blef warse et prägtigt Palats som wändes opp och ned, så at foten stod i lusten och taket på jorden; si så, sade Gubben, nu är den Musiquen förbi och alt wälbestäldt, men huset blir wäl oppbyggt igen, däc icke så snart; ty de gamle Byggnings-Männerne äro borta, och de, som nu sättas i stället, behöfwa sin tid at riswa.

Gubben förde mig sedan uti en grön och blomsterrik ång, som liknade de Eliseiska Fälten, hwarest syntes en ganska stor samling af fordna Regenter, Generaler, Ministrar, Naturkunnige och Lärde Män, hwilka raisonnerade, om deras tids Regeringar, Stats Systemer, Segrar, Religion, Wetenskaper och Lärdom. Dese Herrars discours war wäl til det måsta obegripelig för mig, men så märktes likwäl

*) Insändt.

starka Reflexioner öfwer hwad som nu händer på jorden. Jag blef befalld at stiga fram. En del frågade, huru Mars ätnöges med des Söner, jag swarade af råddhoga, rätt braf; en del frågade, om Gudarne regera sjelfwa, eller Favoriter, jag swarade af råddhoga ja, nej; en del frågade, om Folkets säkerhet är bewarad igenom Lagarne, om Rättwisn delas jemt, eller arbitrait, jag bugade och teg; en del frågade, om Moraliska Förtjenster upmuntras och belönas, eller hwad måttstäck brukades uti Befordrings-wägen; jag rodnade och teg; en del frågade, om Religion och Dervis, om ordsaken til Wetenskapers och Vårdomens wanhäfd och förfall; en del frågade, om den sanna Friheten andas ibland Folket, eller om den Asiatiske tråldomen har samma bestånd som fbrut, jag swarade af ångest och råddhoga intet. Sedan min willrådighet märktes, kom som jag tyckte, sjelfwa Confucius närmare intil mig, sågande: du lärer fruckta för Sauningens språk, men war säker på, at desse Herrar, som frågat, nog weta ordsaken til din trälactiga tystnad. I det samma tyckte jag mig wara tilbakars kommen til Stockholm, där jag frött seck berömma war nu warande förträffeliga upfostrans method, och jag tyckte mig så skenbarligen se en Groupe af Riks-Pelare utan för Dyfstrings-Sällskapets Bokläda på stora Nygatan, men tänck här waknade jag just, och i anledning af fantasien om Ninive kom ihåg hwad Cicero i sin tid skref proveniebant Oratores Novi, Stulti, Adolescentuli.

Til Chloe *)

Ja? om jag wore mindre fjår!
 Din flygtig eld min låga närde
 Och hemlig oro icke tårde
 Ett sinne som så fångslat är,
 Så skulle mera eldat snille
 Här teckna hwad mitt hjärta wille,
 Men täncka gör mig nu beswär.

*) Safändt.

!309

Jag Chloé mera lifligt ser
 Ett stampat linne sinnrikt pryda,
 Ett hjärtas mening för mig tyda
 Men ack! hon lofvar intet mer.

Min Chloé! du har elld och wett
 Du södd at glada intryck gifwa
 Och jag af dina ögon sett,
 Ut ömhet skall ditt wäsend lifwa.
 Till största höjd sin sällhet drifwa
 Öfr hwarje människas åtrå blifwa.
 När Sjålen är för ömhet bögd
 Så är des himmel til at ömma
 Och plåga att sin tjänsta gjömma
 Hwem wille så sin lycka glömma?
 Och då man kan, ej smaka frögd
 Som gör en öm och glad och nögd.
 Wet! den som kan mitt hjerta röra
 Det hjertat måste gifwa ro
 Det skapar stott af lägsta bo
 Ej lyckan kan des lugn förstöra,
 Hur skulle jag mig lycklig tro
 Då du mig ej will lycklig göra?
 Diana Kjarlet offer gedt
 Des Nymph bör sin Gudinna följa,
 Des hjarta bör ej hjertat dölja
 Des wett ej skämmas af des wett
 Men ditt ännu jag ej förstår
 Kanstje din låga redan brunnit
 Och döden i sin aska sunnit
 Uti din sälla ålders wår.
 Ditt ack! hwad will du dermed säga
 Kanstje du tjänstor önskar åga
 Men saknar wärdigt föremål.
 — Kan jag de twifwelsmål ej häfwa
 Som synes rena lågor qwåfwa

Och

Och gjör ditt bröst så hårdt som stål?
 Hwad! — det ej hyser någon swaga
 Hwad! — det ännu ej böjas lärdt!
 Ack! då blir det wist mödan wårdt
 Att dig win Chloé! ej bedraga,
 Men dina skjäl ur tankan taga;
 Som såga Kärlet farlig är.

Min Herre!

Uf min Herres Annonce uti Sitt Dagblad, Den Wälsignade Tryck-
 Friheten, finner jag at min Herre ämnar beskrifwa Regala Brån-
 wins. Inrättningens lycksalighet i Sverige, et ämne, som ingen båt-
 tre kan utreda, enligt den anledning man har derom af min Herres
 insiçter och penna; hwarföre jag, så wäl som många andra, hop-
 pas få se detta alster af en så känd hand. Förut önskade jag blifwa
 underrättad, uti min Herres Dagblad, om widden af detta arbete, om
 min Herres affiçt blott är at bilda närwarande Brånwins-författ-
 ningars inflytning på allmänhetens wälmåga, huru de lemna Finan-
 ce-kroppen de waractigaste underhålls styktor, fylla den så länge öf-
 werkslagade Scats-bristen och rycka Riket ur sin förra wanmact, utan
 at beskrifwa des öde ifrån des första hitkomst och de förändringar
 Nationens lynne och seder undergått af des nyttjande. Som jag har
 under händer något i dylik smak, hoppas jag med första blifwa här-
 om underrättad, så mycket mera som jag, i fall så är, uphör med
 et göromål, hwartil jag ej är wuxen, och lemnar det willigt i Min
 Herres händer.

Kan jag tjena med några uplysningar i ämnet; skola de lemnas
 med den största förndjelse, och jag är dertill skyldig för min Herres
 möda at roa och uppbygga Allmänheten, igenom Sanningars inpräg-
 lande uti hjertat, på en tid då så många bommar det tilstånga för
 annat än fåfånga, falska irrbloß och flygtiga skuggor.

Framleswer &c.

Licet Incognitus.

(Swar hård följer nästa gång.)

N:o 67 utkommet den 2 Augustii.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skåcken,

N:o 67.

Stockholm den 2 Augustii 1782.

Et licet stycke af Sallis Stats-Lära *)

Förmodigheten at täncka enligit sakernas natur, eller som är det samma at använda de grundsanningar som äro medfödde och lika estwiga med tänckande warelser, til alla förekommande ting kan i olika tider wara en lycka och plåga. I Trajaners och Antoniners tid utgjorde utöfningen af tanckegåfwan människans ädlaste wällust, ty tanckarnas innehåld swarade gemenligen emot sakernas utgång. Så snart en röst innom mig sade, älska dygden, den utgör din sällhet, den är det rätta föreningsbandet emellan warelser, den äger himmelens bifall och wärdiga medmänniskjors acktering, war ingen ting utom mig som kunde gifra en så helig sanning wacklande. Wändes ögat emot Thronen såg jag denna himmelens Gunstling ej wara sitt ophof owärdig. — Då han med eget exempel wille inprägla sina höjelser i undersåtares hjärtan, då ett sinnes lugn såsom påfblid af des lefwerne på det wältaligaste sätt bewiste dygdens wärde, då de dygdiga endast wågade nalkas Thronen såsom dygdens Tempel, då behöfde man ej skrifwa om dygden, hwarje dag gaf henne sin målning, hwarje gjärning tecknade. des dyrd, följderna swarade emot sin ordsak, pligterna upfyltes ty sällheten war i deras följe; Regenten älskades; ty han älskade himmelens råtter, och war det wärdigaste medel i Gudomlighetens hand; Han wördades, ty des lefnad behöfde ej smicker, när den sanna äran talade, skulle den falska tiga, när Solen lyst, woro iredskjen onbdiga, när ädla stenar fullsätte Ero-

nan

*) Insändt.

nan, behöfdes ej slipade glas. Intet enda object granskades igenom föreminskings eller förbränkings glas, utan förnustet war des synpunct. Utslaget wiste Rättegångars art, och domen ågde utom Lagen ingen regel at följa, guldnet gaf ej saken wigt, och rådsman förmodde ej göra handen darrande, således blef wägskålen i sin rätta ställning. Ingen kunde tjena Titer utan at tjena dygden, ingen kunde wara des medel utan at opfylla det ändamål som påsyftades. Ingen kunde wara lastbar och synas twårtom, ty lasten hade ingen föda, och ljuset opdagade mörkret. Man förborade wid at wara annorlunda än man borde, och kunde man ej täncka, behöfde man endast se och straxt såg man hwad godt och rätt war. Sanningen satt på Regentens munn och feck wälde i undersåtarnas hjärta. Ut tala ofanning det war at hata Regentens sällhet, som bestod i at göra godt, hwilken åhåga bdr af det samma ledas, ty tar det willse om föremålen, strider utängen emot affekten, i stället för wålgrande, blir man illagörande, ja, en galen synpunct gör at den dygdiga spelar den Lastfullas personnage, at wara sanningens tälck är at tälcka dygdens rätt och förkunna lasten sitt straff. Ut ålska sanningen är det samma som at ålska dygden, och de dygdiga, det är omöjligt at ålska något utan at deltaga i des natur, och det är derföre man ej behöfwer annat loftal eller äreminne än endast förteckning på de wänner man walt, de människior man beskyddat, de böcker man läst, det skådospel man opfört, ja wid första blicken af dem som omringa Regenten, känner man des bjerser och de dygdigas öden.

Poëten och hans Mæcenat, Fable *)

En ung Poët i London, fattig och hungrig som ej hade fyra rum, men wäl fyra wrår i sin windschammare, den han indelte i hwita, swarta, gröna och gula wrån, war arbetsam, slitig och den aldraslykkeligaste i smak och tanckar, hans verfer woro så ömna och så förtjusande at man trodde det Apollo å la tete af de nio Muserna styrde tillika med honom på denna loft-Parnassen. Ingen berömdes mer än han, och

*) Insändt.

man kunde hans verker utan till både i Gallerierna och bagarbon. Det war Behofwenas Gudinna som sträckte sina wingor öfwer hans hufvud, och uptände där den himmelska lågan, som likwäl är wär- dig ett högre utsprung.

En förnäm och rik Lord som läste hans Sonnetter med hänryc- ning, trodde det wara en bra Karls skyldighet at beskydda den torf- tiga förtjänsten, at göra en så stor Poets lycka, opsökte honom, be- talte hans skuld, utwärfade hos Ministrarna en Pension åt honom af 500 pund stärling—han præsenterades wid häfwet och i de stör- sta husen.

Se där min Poët wid et bord med 3 anrättningar, hon dricker de finaste winer, et slags wälsmående, munterhet, glädje, och hälsa opwäcka å nyo hans lifskrafter, den matta och bleka Gudinnan som förut skjänckte honom alt sitt esprit, bestört wid ett så hastigt ombyte flydde langt ifrån honom til den mera behöfwande.

Wår Poët opwäcktade alla andra Damer utom Muserna, af en nedrig otacksamhet glömdde han dem som warit hans wälgörarinnor, den poetiska ådran blef aldeles utwärfad — ingen Ode för Milord, och ingen tilfällighets vers för Miladi, man skulle intet få se ett fo- ster af hans snille, intet en gång ett epigramme. Han åt, såf, drack, och dansade: med et ord: war förnäm i högsta grad.

Mæcenat som med den största billighet förtröt dessa saçoner, be- stöt at störta den förnåma lättessulla tillbaka i sin uselhet och sedan Pensionen blifwit indragen, tiltalte han honom i dessa ord:

„Du blinda! hwem har du tacka för din opkomst? hwarföre har
„du blifwit dragen ur stoftet och hedrad? Ditt snille och din konst
„behagade mig, mitt hjerta högäcktade dina förtjänster — men då
„du föräcktat dig sjelf och ditt snille, då är du först föräcktans wård
„hos resten af männissjälsläcket.

„Ingen annan än en galen kan sparka bort den stegen han klif-
„wit op på.”

Swar till Licet Incognitus, se N:o 66.

Skulle det intet gå ann min Herre, at arbeta ihop i detta lifgifs-
de

de ämne? Det måtte ju löna sig, hvar enda som super bränvin, vill utan tvifvel äga någon kundskap om dess första opkomst, fortkomst, fall och förändringar til närvarande tid — Detta Opus skal kallas *Swänska Bränvinets Historia*, om ni tillåter, och utgifwas arketals liksom de öfriga Dagbladen klockan ett om dagen — Mätte wi åtminstone som avance ha Middags supen fri! Ehuru jag utarbetat två delar den Theologiska och Philosophiska, och blott den Militairiska återstår, så önskade jag dock få conferera med min Herre, om några omständigheter, i synnerhet om förlaget til papper och Tryck —
 Jag lefwer &c. Utgif.

Den fattiga Criticus *)

När Damon med sin Brud et hus til hemgift winner
 Fant han i första steg en portgång alt för wid
 Här sade han, "Min Wän, en hyrwagn framgång finner
 Ja — svarar hon så ömt "Min slit i rättan tid
 "För din beqwämlichkeit straxt i min ungdom lyste,
 "At på min ingångs dörr slå bägge gafflar opp
 "Ty wet at på din Svite jag mera räkning hyste
 "Och om ditt equipage jag gjort mig större hopp.

Strödda Tanckar.

Swad människan är lycklig som slipper den mortification at höra djuren tala! des egenkärlek skulle lida nästan för mycket.

* * *

Äf alla affecterade dygder är fritostigheten den svåraste at utöfwa.

*) Insändt.

N:o 68 utkommer den 5 Augusti.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 68.

Stockholm den 5 Augustii 1782.

Wid Cephis Grift. *)

Min hand! förwägra ej till slut
Den tjänst det dumska hjärta kräfwer
Ett qual som råst och anda qwäfwer
Hjelp mig till hälften tälcka ut.
En billig sorg dig pennan ger,
Säg du hwad munnen ej kan tala
Fall sedan in i eswig dwala,
Och skrif härefter aldrig mer.

Den som dig första tjänsta gaf
Som lärde dig det dumska skrifwa —
Med hwilcken rätt bör du ej gifwa,
Det sidska offer åt des graf?
Ne! ägde dock min säng den mact
Lif fordna skaldens utan life
Som från de dddas tyfsta rike,
En mindre älskwärd wän har bragt!

Om han mig och sin konst förblant
Så kunde ej mitt rörda sinne
I dessa rader fatta inne,
Det minsta läf som hon förtjent,

Men

*) Utsände ifrån en älskare.

Men gör likväl hwad du förmår!
 Pått suckar, tårar, bristen fylla
 Pått sedan sanning mig beskylla,
 Att än det måsta återstår.

Som det ej räknas kan för fel
 Hos den som en Javel berömmar
 Att han des dyra fattning glömmar,
 Som utgör wärdets minsta del,
 Så lär det vel förkätas mig
 När jag min Cephis själ will wisa
 Att jag tillika ej kan prisa,
 Att täckt, och skjönt hon hyst hos sig.

Hår hade alla andars Gar
 Uti en afbild welat måla
 Hwad någon dödlig syn kan tåla
 Af den fullkomlighet Han har,
 Hwad glädje för Des Wäsend se!
 Ett ändeligt wäsend ödmjukt bära
 Det som kan öka ånglars åra
 Och sjelfwa himlen fågnad ge.

I hennes bröst, den sälla famn,
 Har tro och wänskap platsen tagit
 Där hade äran låger slagit,
 Och sedigheten walt sin hamn,
 Wid hennes död tog dygden stor
 Och i sin sorg sig huswill trodde
 Den dygd som bästa själ bebodde,
 Och war så hög och ren och stor.

Om hjärtats dyrd, min Cephis lott
 Och om des makalösa snille
 Jag uti Marmorn hugga wille
 Blott jag det samma snille fått,

Af hennes sällskap blef man flöt
 Des qwicka tal gaf wisshet wårde
 Af hennes bref jag ofta lärde,
 Hwad såfångt lärs i mången bok.

Liksom med blomster plågar gå
 När de af höga färjor präla
 En wålsam hand kan sällan tåla
 Att de til fältets prydnad stå.
 Så tror jag döden och förtröt
 Så wackert lif at länge råka
 Ty wille han wår glädje släcka,
 Och det i wårens början slöt.

— Dock lycklig jag . . . som hoppas än
 Att sista dagens glada möte
 Skall föra mig i Cephis skjöte
 Och jag min Cephis så igån,
 Om himlen ågde ej i sig
 Att hwad en själ kan efterlängta
 Jag skulle dock till himlen trängta,
 Att där förenad bli med dig.

Små Historier.

En af första Classen ibland människor som piquerade sig at äta
 wål och hålla det man kallar et delicat bord, war bjuden til en fe-
 te, det war mitt i wintern, och följaktligen war ett fat sparris nog
 rart, icke destomindre at han ej, man frågade honom ordsaken med
 en slags förundran, nej sade han, jag tillstår de smaka bra, men
 luckten är så wederwårdig, om de ej ätas med senapsås.

För längre tid tillbaka uppehöllt sig en Utlänning här i Sock-
 holm med sin unga och sköna Fru, hwad det war många Herrar
 som

som gjorde hans bekantskap! och öfverhopade honom med tusende politesser, änteligen en wacker dag ledsnade han wid alla de visiterna och under det han följde sina Gäster ut, sade han „Mitt Herrskap! jag är er oändeligen förbunden för all den ära Ni behagar göra mig, men jag beklagar Er som har så fastigt ledsamt, ty så lång dagen är, går jag ej ifrån min hustru, och om natten ligger jag med henne.“

Man frågade en Portwacktare om Hern wore hemma — Nej — När kommer han då? — Å, swarade han, när Hans Råd befaller mig säga at han intet är hemma, så wet jag aldrig när han kommer.

En rik förpactare som hade en höglärd Professor wid sitt bord, blef surprenerad at han tog af de läckraste rätterna till sig — hwad! sade förpactaren, förstå Philosopherna sig också på at wara delicata? — hwarföre icke? swarade Minervas Son, inbillar Ni Er wäl at naturen endast framskaffat de stönaste och smatligaste saker för den ofunnoga?

En Lieutenants Fru wid Fransyska Mariniererna något enfaldig men stilld ifrån andra hustrur deri, at hon hade stora tanckar om sin man, berättade för sin Grann-Fru at hon nyligen fått bref ifrån Brest, att Hennes man nu wore embarquerad — ack! tillade hon, hwad jag beklagar Rodnej och alla de stackars Angelsmän, ty min man är oändeligen förbittrad på dem.

N:o 69 utkommer den 7 Augusti.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 69.

Stockholm den 7 Augustii 1782.

Sortfärning på det som skall refuterat i Sisteme Social.
Se N:o 53 och 65.

Sid. 138. En människja som will wara Medborgare, bdr raisonera sin lefnad, ofta gå till sig sjelf, och öfwerwåga sina gårningar med des följder, man skall ackta sig sjelf, om man will acktas af dem som åro ikring en.

Sid. 141. Ehuru starkt war egenkärlet kan wara, och ehuru swårt det faller sig at se andra öfwer öf, så åro wi dock twungna at inhom öf tilstå war läghet emot den som gör och kan bidraga til Samhällets eller war enskilda nytta — Se där det enda Dagliga ursprunget til wålde och lydnad. All undergifwenhet och lydnad utan någon förmån år en ren tråldom. Wålde som ej gör öf något godt och som blott grundar sig på wåld år en wåldswårkan, en orättwisa, et tyranni, emot hwilcka den månskliga naturen suckar hwart ögnableck.

Den Högsta Mackten grundar sig på Samhällets, den åter kan ej bortlämna til sina Herrar mera ån den sjelf åger, et folks lydnad för sina Styrande kan ej ha annat ändamål ån sin egen förmån och nytta.

Sid. 144. Efterstråfwandet at wara mächtig, at wisa sin styrcka, at låta andra känna hwad man kan, år ganska enligit med människjans natur, och därifrån hårlåda sig både godt och ondt. Det år för at skryta med sin höghet och sin styrcka, som et barn plågar en mast eller en liten fogel den det har i sina händer — det år